

по примѣра на вълчата глутница. По-якитѣ и по-свикналитѣ напредъ, а по-слабитѣ — назадъ. Като стигнахме до мѣстото на най-високитѣ прѣспи, що най-много плашиха неопитнитѣ ни съпжтници, двама отъ другаритѣ ни се отбиха влѣво, за да дирятъ по-лекъ проходъ изъ гората. И въ гжстата гора скоро ги изгубихме отъ погледа си. Но тѣ сж опитни планинари, и никой не се безпокои за тѣхъ.

Неочаквано бързосенамѣрихме вънъ отъ просѣката, следователно, и отъ дълбокия снѣгъ. Вълчатата редица много помогна за това.

Единъ красивъ кътъ

Въ обширното пожарище сме и поседнахме на единъ трупъ отъ изгорѣлъ боръ, за да си починемъ малко и дочакаме двамата си другари, а тѣ не идваха и не се виждатъ никакъ. На високото туристическо „ехо“ никакъвъ отговоръ не дочухме. Силно безпокойство обхвана всички ни. Пращаме да ги дирятъ. Следъ десетина минути изпратенитѣ се върнаха и ни съобщиха, че чаканитѣ били ударили доста влѣво, но чули виковетѣ имъ и се отправили насамъ. Следъ нѣколко минути пристигатъ и двамата чакани, смутени и пребледнѣли. Мжжътъ се подпираше съ пикъла (ледокопа) и понакуцваше. Повзрѣхме се малко и що да видимъ? Цѣлиятъ му дѣсенъ кракъ отъ колѣното надолу покритъ съ кърви. Обяснява ни, че при едно неочаквано хлътване въ снѣга, острието на пикела му се забило въ колѣното. Време за бавене и вайкане нѣма. Прилагаме всичкото си хирургическо изкуство, като по-